

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„N'am venit să arunc pace, ci sabie“

(Mat 10, 34)

Ni se par foarte ciudate vorbele de mai sus ale Mântuitorului. Întrebăm: cum se poate că acel Isus la a căreia naștere ingeri vesteau pacea, care a adus pe pământ legea dragostei, care a murit din iubire față de pacea sufletelor, să ne spună atât de tot altceva, că El nu pace a adus în lume, ci sabie?

Și cu toate aceste, vorbele de sus ale Domnului, înțelese bine, ne dau cel mai mare adevăr. Nu pace, ci sabie a adus Hristos în lume, sabie pentru ceice iubesc mai mult lumea de cât adevărul; pentru ceice umblă pe drumurile păcatului; pentru ceice se pun deacurmezișul în drumul legii lui Dumnezeu; pentru ceice vreau pacea și chiar lepădându-se de lege, de adevăr, de Dumnezeu.

Inima voastră care este dornică de pace, nu trebuie să se sperie de războiul care este chemată să-l poarte împotriva dușmanului sufletului nostru și al lui Dumnezeu! Mâna noastră care este bună învăltoare a uneltelor păcii, câte o dată trebuie să fie și bună învăltoare a sabiei pentru apărarea dreptății dumnezeiești și a păcii cele adevărate.

Dar dușmanul cel mai mare al păcii desăvârșite suntem noi înșine, slăbiciunile și păcatele noastre. Cu sabie de foc să ne războim ca să-l învingem pe acest dușman. Dușmanul păcii adevărate sunt chiar ceice ne iubesc și pe cari îi iubim, dacă slăbiciunile lor ne pot răpi dela calea cea dreaptă. Sabie aruncă atunci Hristos între noi, sabie care va duce la curmarea răului și triumful binelui.

Vedem lupte crâncene iscându-se între Biserică și între puterea lumescă; între Dumnezeu și lume, pentru că și Isus luptă crâncenă a dus în contra lumii care nu l-a cunoscut; pentru lumea pe care a vrut s'o mântuiască.

Suntem noi gata să scoatem sabia pentru a stârpi răul din sufletele noastre? Suntem noi puternici pentru a ne învinge în luptă, cu dușmanii legii noastre pentru biruința binelui peste rău?

Suntem noi gata să le contradicem chiar și fraților și fiilor noștri atunci când merg pe calea cea greșită? Mâna tare față de răul din noi și față de răul din ceice ne înconjoară este porunca Domnului, care conține adevărul etern!

Maria ajută.

Subiectul acestei istorioare l-am auzit în limba franceză dela Dș. Blanche Wyrșch.

Când Napoleon a intrat în Elveția, locuitorii tuturor satelor și orașelor, — care erau situate în calea glorioasă a învingătorului erau îngroziiți. Vestile sosite înaintea armatei franceze nu promiteau niciun bine. Așa nu era mirare că pe când armata a sosit într'un sat, nici urmă de om nu s'a găsit pe acolo, locuitorii erau refugiați în munți. Între cei refugiați era familia primarului, cu o fetiță orfană, care era crescută în casa lui. Fiecare dintre cei refugiați, un singur gând a avut: „Oare ce e acasă?”

Primarul văzând îngrijorarea oamenilor, gândise una și gândul lui a fost urmat de faptă. A chemat lângă el pe Margareta, fetița cea orfană și i-a zis: Margareta, tu ești fată bună, n'ai vrea să ajuți pe oameni aceștia năcăjiți?

— Cum să-i ajut?

— Tu cunoști toate cărările, ești isteță și te poți ascunde ușor, deci în numele domnului, te rog să mergi și să ne aduci veste până unde a ajuns francezii și dacă se poate să observi în ce stare se găsește satul nostru.

Margareta, cum era serviabilă și ascultătoare, fără nicio obiecțiune și-a luat adio dela consăteni și a plecat. A mers până ce a ajuns la încrucișarea cărărilor. Atunci a stat pe loc și s'a gândit, ca pe unde să meargă. Una, dintre cărări era sigură, căci conducea prin pădure, cealaltă era primejdioasă căci era întreruptă de un luminis, pe care se găsea o mică, capelă, oferită mângăietoarei măhniților: Mariei. Margareta de multe ori se ruga în aceasta capelă, când cruzimea vieții a făcut-o să simte, că n'are pe nimeni pe pământ și totdeauna rugându-se s'a consolată. Simțea ea, că desi e orfană are și ea o mamă, o mamă sfântă, a cărei chip blând îi zâmbește de pe altar care o ajută totdeauna și care cu glasul ei argintiu spune vești despre mica Margareta umbrei albe, chemată de ea cândva: mamă. Și Margareta n'a voit nici acum, ca să neglijeze aceasta zilnică vizită, care era pentru ea sfântă datorie. I-a fost dor de Mama cerească și n'a voit că mama ei răposată să rămână o zi fără vești dela ea. Și așa s'a hotărât să ia drumul spre luminis și cu nespūsă bucurie a nădăjduit că

acolo, în capele Mariei, la picioarele Mariei Sfante, va găsi odihnă, ușurare, frica și nesiguranța vor dispărea din inimă și întărită în sufletul ei își va continua calea.

Și-a urmat drumul spre luminis și când a ajuns aproape de capelă, auzi gemete sfâșietoare Margareta a privit în jurul ei și în umbra unui copac uriaș a observat un rânit care părea că-și trăiește ultimele momente. Margareta și-a dat seamă, că numai un francez poate fi, dar nicio clipă n'a șovăit, aducând apă din izvorul de aproape i-a dat să bea, i-a spălat ranele și le-a pansat cu marama ei albă. Ofițerul, — că a fost un ofițer francez, — i-a zâmbit recunoscător, dându-i o mică bijuterie de aur, încrustată cu pietre scumpe, care prin strălucirea lor curată au încadrat demn fața tânără, gingasă și frumoasă care a zâmbit dulce în mijlocul medaliei. Căci bijuteria era medalie cu portretul unei femei.

— Mulțumesc, — eu voiu muri, — zise sârmanul om, — dar tu păstrează medalia aceasta, căci ești bună ca ea. — Și două lacrimi s'au ivit în ochii lui. — Marie, Maica mea, ajută — mă! — sopți și era mort...

În acest moment a observat Margareta că e înconjurată de mai mulți ofițeri și soldați francez, cari văzând că asistă la moartea unui tovarăș stimat, au stat în liniște solemnă cu capete descoperite, și nu au rostit niciun cuvânt. Față de Margareta au fost recunoscători, că a ușurat momentul greu al morții unuia din ai lor, și i-au spus, că ei n'au intenție să rămână în satul fetei ci chiar după ce il vor înmormânta tovarășul lor, merg mai departe. Margareta a asistat la înmormântarea simplă, apoi așteptând depărtarea francezilor s'a reîntors la refugiați, ducându-le vestea îmbucurătoare, că se pot reîntoarce.

A sosit și vremuri mai bune, Margareta își păstra medalia nearătându-o nimenui căci i-a fost frică că o vor lua dela ea. Când seara era singură în odăița ei, de multe ori se ruga înaintea medaliei, căci era convinsă că numai o sfântă poate să exprime atâta frumuseță, gingășie și bunătate într'un portret. Zilnic a mers și la capelă și acolo la Maica Preacurată de multe ori a rostit rugăciuni pentru francezul, care cum s'a văzut a fost și el un fiu bun al Mariei.

În timpul acesta Margareta a devenit fata cea mai frumoasă, cea mai harnică și

cea mai pioasă din sat. Și băiatul vecinului a observat-o nu peste mult, a simțit că nu poate fi fericit numai cu Margareta și fiind om cinstit, a cerut-o în căsătorie. Margareta i-a spus sincer, că și ea îl iubește, dar niciodată nu-i va fi soție fără invoirea părinților lui cari se opuneau, zicând că fiul omului cel mai bogat din sat, nu se cade să ia de nevastă o fată săracă, crescută din mila altora.

Intr-o zi și-a adus Margareta aminte, să-i arete domnului preot comoara ei și să-l întrebe că oare într-adevăr reprezintă o sfântă, sau ea a păcătuit rugându-se înaintea medaliei. Preotul, care a cunoscut-o pe Margareta din copilărie și care totdeauna i-a dat sfaturi bune uimit a văzut strălucirea pietrelor scumpe și frumusețea lor nepusă. Ochii lui momentan a descoperit portretul, care a fost pictat de un pictor mare și auzind dela Margareta originea medaliei a liniștit-o că deși medalia nu reprezintă o sfântă, — dar de sigur o femeie bună, soția ofițerului și să se roage mult pentru ea, căci fericire i-a adus. Și Margareta s'a mirat când preotul i-a explicat, că medaliala, proprietatea legală a ei, e așa de valoroasă că poate să cumpere pe ea satul întreg. Și într-adevăr în altă zi preotul a dus-o la un juvaergiu și acela a evaluat-o în sumă enormă. Acum Margareta a putut să se mărite cu băiatul vecinului și socrii s'au simțit măgulii că pe fiul lor și-l-a ales. Dar Margareta în modestia sa, a fost recunoscătoare față de acela, care i-a dăruit inima crezându-o săracă. Maria ajută — spuse Margareta până la ora morții sale, când povestea cuiva întâmplarea aceasta.

În familia Wyrsh din Elveția din gură'n gură a umblat întâmplarea aceasta, căci un străban depărtat al familiei a locuit în satul acela unde s'au întâmplat aceste.

Dr. Irina Berinde.

Răspuns pocăiților milenști cu privire la broșura de propagandă: „Unde sunt morții?”

de Patrițiu Birlea
preot în Călinești

La pagina 26 în broșura amintită se află scris: „Cuvântul iad e mormântul, nu înseamnă chin veșnic.” La aceasta răspund, Dumnezeu poate să pedepsească pe cei răi cu aceea, ca să nu moară după cum vedem la Apoc. 9, 6. „Oamenii caută moartea dar nu o află, poftesc moartea, și moartea fuge de ei.” În legătură cu aceasta se dovedește că cei răi nu vor fi nimiciți, ci vor simți totdeauna pedeapsa. (la Mat. 13, 50.) „Cei răi se vor arunca în cuptor acolo va fi plâns și scrâșnirea dinților” La Marcu 9, 42—45. „... Mai bine-ți este schiop să mergi la viața de veci, decât având picioare în gheena... unde vermele nu doarme, nici focul nu se stinge.” Această pedeapsă a osândiților până la judecata de urmă se aplică numai la suflet, după judecata cea de pe urmă și la trup. Dacă iadul sau pedeapsa răilor ar fi numai mormântul, nu s'ar spune, că moartea fuge de cei răi, că focul nu se stânge nici vermele nu doarme, ci s'ar spune cei răi vor ajunge la odihna de veci. Așa ceva nu se află nicăiri în S. Scriptură. De altcum în cărțile pocăite-mileniste se poate scrie orice, căci hârtia rabdă!

La pagina 60 a broșurei am citit următoarele: *Dacă Lazar ar fi mers în cer acolo n'ar fi fost acoperit cu vâl, în purgator sau în iad ar fi ars deja în ziua întâie, deci morții sunt în cimitir, în morminte . . .* Așa glăsuiește Dl. Rutherford. Răspund, înainte de toate Biserica Catolică învață, că sufletul îndată după moarte merge la Dumnezeu spre judecată. Ecl. 12, 7 și la Luca 23. 43. „Astăzi vei fi cu mine în rai,” zice Dl. Isus către tâlharul întors; s'a înțeles, că sufletul a merge în rai iar nu trupul, căci i-au fost zdrobite și fluierile picioarelor. Deci fiecare suflet îndată după moarte merge în rai, iad, purgator, nu merge și Trupul. Numai la capătul lumi vor învia și trupurile ca să se unească cu sufletele deja judecate. Deci când autorul „Unde sunt morții” declară că hainele lui Lazar n'au fost arse, trecute

A apărut cea mai efină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii. 25

fiind prin iad se vede, că nici nu cunoaște legea adevărată. Să facă bine să mai învețe, ca apoi să scrie.

La pagina 53 s'a scris: „Preoții s'au nuzuit să ferească pe membrii bisericilor la conferința „Unde sunt morții?” ca să țină poporul în întunec. Dle Rutherford! Ai spus titlul la lucrarea D-tale: *Unde sunt morții* și în cele 60 pagini ai tunat și fulgerat contra creștinizmului și a preoților lui. Ar fi fost mai nimerit dacă se punea titlul la broșura amintită: *Unde e mintea lui Rutherford și a pocăiților mileniști*? Căci lucru curat nu poate fi, ca în 60 de pagini să combați o învățătură creștină, iar despre învățăturile alor peste 900 milioane păgâni, budhiști, evrei, bolșevici nimic rău să nu vorbești. Nu e amintit nimic despre Rusia bolșevică, unde este oprit a pronunța numele lui Dumnezeu, ci tună contra preoților creștini. Deci se poate face concluzie, unde este întunecimea la preoții creștini, sau la la Rutherford? E sigur că propagănzile pocăite mileniste sunt îndreptate pentru a nimici Catolicismul. De altă parte nu pun nici o piedecă contra bolșevicilor sau păgânilor, deci consimt cu ei.

Un lucru e băitător la ochiu. Rutherford a mai scris o carte în Brooclin în anul 1920 cu titlul „*Milioane ce trăiesc acuma nu vor muri niciodată.*” La pagina 79 s'a scris: „Va învia Avram, Isac și Iacob din mormânt în anul 1925... Se va stabili împărăția lui Mesia, Isus va veni...” Ce absurditate s'a scris poate vedea orișicine. Rutherford a voit să fie mai înțelept ca îngerii (Mat. 24, 36) „ziua... nime nu o știe nici îngerii din cer, numai Tatăl” Deci Rutherford a devenit proroc mincinos. El însuși recunoaște prin aceea că în broșura scrisă din anul 1927 „Unde sunt morții,” nu mai pome-

nește nimic de anul 1925. Despre anul 1925 aici nu scrie nimic, parcă i-sa oprit graiul, a amuțit...

De altcum în ce privește personalitatea șefului pocăit-milenist Rutherford gazeta românească „*Cuvântul*” cu data 6 Martie 1928 scrie următoarele: „Șeful milenist Rutherford I. F. a fost judecat la 20 ani muncă silnică, temniță, în statul cel mai îngăduitor în America.” Judece fieștecare 20 ani temniță numai pentru omoruri sau mari furturi se dă. Ne putem închipui ce învățături se propagă la mileniști având șef un om de talia lui Rutherford! S'ar putea deci mai nimerit a pune titlul la broșura *Unde sunt morții? Unde e mintea pocăiților mileniști și a șefului lor Rutherford?*

De altcum poporul creștin nu trebuie să dea atențiune fițuicilor de propagandă a pocăiților, aducându-și aminte de cuvintele Scripturii (Mat. 7. 15.) „*Feriți-vă de proroci minciunoși, cari vin la voi în piei de oi, iar înăuntru sunt lupi răpitori.*”

Legea creștinească cea de 2000 de ani nu se va nimici de secte, căci Isus a zis: *Iată eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor.*” La Matei 16: „*Nici porțile iadului nu-o vor birui.*”

(Sfârșit.)

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”

tradus și tâlcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

7—13 Iunie 1931.

7. Dumineca I d. Rus. a tut. Sf. (Ev. Mat, 10, 32) S. Muc. Teodot
8. Luni Muc. Teodor Stratilat
9. Marți C. P. Chiril
10. Miercuri S. Muc. Timoteiu
11. Joi S. A. Vartol. și Varn.
12. Vineri Cuv. P. Onufrie
13. Sâmbătă M. Achilina